

DÜŞÜNDÜKÇE

Neylersiniz ki
Böyle

Av. NİHAT KOSOVA

Bu ülkenin aydınlarının yaptıklarına bakar, söylediklerini incelerseniz ittifak halinde oldukları noktaların hemen sayılabilecek kadar az olduğunu rahatlıkla tespit edebilirsiniz. Bunların arasında en başta geleni, hatta birincisi Adalet ve Kalkınma Partisi karşıtlığıdır. Ülkenin tanınmış aydınları arasında Adalet ve Kalkınma Partisi'ni destekleyenlerin sayısı çok mu çok azdır.

Hele hele bu aydınların Türkiye'de Başbakan olarak görmek isteyecekleri herhalde son isim RECEP TAYYİP ERDOĞAN'dır. Bu aydınların çok büyük bir bölümünün RECEP TAYYİP ERDOĞAN ismini duyduklarında tüylerinin diken diken olduğunu söylemek hiç mi hiç abartılı sayılmaz.

Ama gelin görün ki, bu kez Türk seçmenine soracak olursanız iktidar partisi olarak Adalet ve Kalkınma Partisi'nden başkasını aklına bile getirmemektedir.

Sevdiğiniz ya da takdir ettiğiniz siyasi parti lideri kimdir diye sorulduğunda ilk sırayı hep RECEP TAYYİP ERDOĞAN almaktadır.

Türk aydını ile Türk seçmeni arasındaki bu çelişki yeni de değildir. Oldukça uzun bir zamandan beri gören gözlerce bu çelişki belirlenmektedir. Peki ama bu ne zamana kadar böyle devam edecektir? Belki de daha önemlisi bu çelişki nereden kaynaklanmaktadır?

Bu çelişkiyi gidermek mümkün müdür? Mümkünse ne yapmak gerekir? Tamamen gidermek mümkün değilse, bu çelişkiyi belirli ölçülerde bile olsa azaltmanın yolları var mıdır, ne yapılabilir?

Bu konuda ilk akla gelebilecek husus, Türk aydınlarının Türk seçmenin görüşlerini belirlerken, tercihini kullanırken ve de en önemlisi oy atarken hangi kıstaslara göre hareket ettiğini belirlemeye çalışmasıdır.

Üniversitede veya belirli eğitim kurumlarında görevli anlı şanlı profesörlerin büyük çoğunluğu için geçim kaygısı diye bir şey bahis konusu değildir. Onların çoğu aybaşını nasıl bulacağım derdinde değildir. Çocuğunun ayakkabı parası veya defter kitap sorunu yoktur veya çok azdır. En fazla

hangi markaları hangi mağazalardan alabileceğinin sıkıntısı içersindedir. Oysa ki geniş seçmen kitlesinin çok büyük çoğunluğu eğer ücretle çalışıyor ise ay sonunu nasıl getireceğim telaşındadır. Onun için çocuklarının en doğal ve basit ihtiyaçlarını karşılayabilmek birinci sıradaki problemdir. Bu seçmen gurubu için ekonomik sıkıntılarını giderebilecek parti, tercih edilmesi gereken birinci sıradaki partidir. Bu seçmen için Anayasa'da yapılması gereken değişiklikler veya bu değişikliklerin şu veya bu yönde olması sorun değildir. Eğer sorunsu bile çok mu çok arka sıralarda bir sorundur.

Bu muhakeme tarzı doğruysa Cumhuriyet Halk Partisi'nin yıllardan beri halktan neden oy alamadığının ve bunun doğal bir sonucu olarak neden seçimle iktidara gelemediğinin açıklanması da büyük ölçüde kolaylaşmış olacaktır.

Bizim bu görüşümüze karşı çıkanlar elbette olacaktır. Cumhuriyet Halk Partisi'nin iktidara gelemeyişinde bu partinin son yıllardaki liderlerinin de çapsiz ve yeteneksiz olmasının da büyük rol oynadığını ileriye sürebilirler.

Örnek olarak da DENİZ BAYKAL'ı gösterebilirler. Benim bu düşünceye karşı ciddi bir itirazım da yoktur ve olamaz.

Ancak unutulmaması gereken BAYKAL'dan önce de CHP'nin bir türlü iktidara gelemediğidir.

Aslında Türk toplumu için (siyasi anlamda) birer meçhul şöhretken TURGUT ÖZAL ve RECEP TAYYİP ERDOĞAN'ın ilk seçimlerde büyük bir çoğunlukla iktidara gelivermiş olmalarının arkasında yatan en büyük neden, Türk seçmeninin Cumhuriyet Halk Partisi'ne duyduğu güvensizliktir.

Bu güven sorunu aşılmadan ne Türk toplumunun sorunları halledilebilir ve ne de Türk aydını ile Türk seçmeni arasındaki çelişkiler giderilebilir.

Acı ama gerçek olan budur.